

יחזקאל ויינשטיין בא ארצה בראשית שנות העשרים.

איש כסי

המוות לא כל כך מפחיד אותי. כשאמות, אפגוש בעולם הבא את כל ידידי הטובים, את שלונסקי ואת אל-תרמן ואחרים, ואנחנו נפתח שם את כסית של-מעלה. אמר לפני כמה שבועות הצקל איש-כסית למשורר יבי, אחד מלקוחותיו הקבועים של בית-הקפה.

הידיעה על מותו של הצקל פשטה בר-תל-אביב מפה לאוזן. בית-הקפה נסגר כבר בבוקר היום הראשון. כמה שעות אחרי מותו. שלושת המלצרים הוותיקים החליפו מישמרות ליד הטלפון שצילצל ללא הרף. כולם צילצלו. שחקנים, סופרים ומשוררים, יושבים קבועים של בית-הקפה הידוע ואנשים שלא ביקרו בו כבר שנים. המונים צבאו על דלתות המקום, היססו לרגע, נכנסו ושאלו: „מתי זהל-ויהי? אנשים מבוגרים בכו כילדים. נערות התייפחו. היו אף כאלה שנכנסו ל-כסית וניצבו מחרישים אל מול הכיסאות הפוכים על השולחנות. רגע של דומייה לזיכרו של הצקל.

כבר לפני שנים ניסו לפתור את החיי-דה: מה מושך את האנשים דווקא ל-כסית. בספר קטן בכריכת עור, ספר כסית,

היה שם הנעורים של הצקל (בתמונה בגיל 22). אברהם שלונסקי הציע 17 לשנותו.

עם שלונסקי בשנת 1954. בכסית התכנסו מי שנקראו „הפרלמנט של כסית” — אנשי-רוח שנהגו לדבר על פוליטיקה. בתמונה הצקל (למעלה משמאל) עם איציק מאנגר (שני מימין) ושלונסקי (עם כובע).

הצקל איש-כסית בפתח בית-הקפה

האוצר בתוכו חתימות של אנשים מסורי-סמים, ציורים, רישומים ומכתבים הקשור-רים בכסית, נמצא דף מצהיב של השבועון הארץ-ישראלי.

בכתבה מה-30 בנובמבר 1945 נאמר: „איזה קשר טמיר קושר אותם, את אנשי העט והמכחול והבמה אל בית-הקפה שלי-הם ברחוב דיזנגוף, ולא היה איכפת להם שהם יושבים בצפיפות, שהרחוב רועש וסואן, שהשכנים לפעמים מחרפים ומגד-פים. את הכל קיבלו עליהם באי כסית. וכשהוטל העוצר על תל-אביב, וזה חל דווקא בזמן שבית-הקפה היה סגור, היו שהתנחמו בזה ואמרו: מילא, בין כך אי אפשר ללכת לכסית.

„ולא נתברר עד כה מי המושך את קהל מושכי העט ואנשי התיאטרון למקום הי-זה — שלונסקי, או יחזקאל... ויש אומ-רים הצקל אשם — זה האיש יחזקאל, גבה הקומה ורחב הגרם, עם פניו השחרי-חרים הקפואים ועיניו הקטנות, שמראהו כמראה שר-לגיונות אשורי עריץ ואכזר, ואילו לבו לב זהב, והליכותיו מתוננים, וכל משאת-נפשו לראות סופרים עבריים, אני שיריח ואמנים מסבים אל שולחנו שבת-אחים.

יש בו ביחזקאל הזה עצמו הרבה מאיש הבהמה, ומשום כך אולי נמשכים אליו אנשי הבהמה התל-אביבים הוא עושה את מלאכתו לא בחנוטה זריזה או כבעל

בשפת הים הצקל (קיצוני משמאל) אהב לבלות, הוא אהב ללכת לים ולהיכנס למועדוני לילה. בצעירותו היה גבר נאה שהיה מבושש על-ידי צעירות תל-אביב. (משמאל) הצקל עם הצייר ראובן רובין ואשתו, אסתר.